

Поседѣлъ гусларя при краля три дена и дошлъ да се прощава.

— Що искашъ за трудътъ си? — попиталъ краля.

— Подари ми, господарю, единъ отъ затворницитѣ; имашъ ги много у тъмницитѣ, а менъ ми е потрѣбенъ другаръ изъ пѣтя. Азъ хоя по чужди царства: понѣкога нѣма съ кого кума да размѣня.

— Заповѣдай, избири си кого обичашъ. — казалъ краля и повелъ гусларя въ тъмницата.

Гусларя избралъ Царя и трѣгнали тѣ да странствугатъ заедно. Вървѣли тѣ, а царьтъ не знаелъ, че съ него не е гусларь, а неговата жена.

Като наближили своето царство, царьтъ проговорилъ:

— Пустни ме, добрий човѣче! Азъ не съмъ простъ затворникъ, азъ съмъ царь; колко искашъ откупъ вземи ми: ни пари, ни имотъ ще пожаля.

— Върви си съ здраве! — казалъ гусларя. — Азъ нищо не желая.

— Но поне на гости ми ела.

— Има врѣме — ще дойда.

Тукъ тѣ се разпростили и раздѣлили.

Царицата заобиколила по околни пѣтеки, стигнала дома прѣди царя, свалила гусларскитѣ дрехи и се облекла както по-рано.

Слѣдъ единъ часъ придворнитѣ завикали радостно:

— Царьтъ! Царьтъ дойде! . . .

Изкочила царицата на срѣща му, хвърлила се да го прегърне, а той съ всички се ржувалъ, а нея и не погледналъ. Поздравилъ министритѣ и казалъ:

— Ето, Господа, каква е жена ми! Сега се хвърля на шията ми, а когато бѣхъ въ затвора и ѝ писахъ: всичко да продаде и да ме откупи — нищо не направи. За какво тука тя мислѣше, щомъ забрави менъ?

Министритѣ отговорили:

— Ваше Величество! Когато царицата получи Вашето писмо въ сщия денъ се скри нейдѣ и всичко врѣме до днесъ я нѣмаше, въ двореца се яви ей току сега.

